

РЕШЕНИЕ

№ 6311

гр. София, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **11457** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на М. Н. Ф., гражданка на М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], срещу решение № 5021 от 08.10.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което е отказано предоставяне на бежански и хуманитарен статут. Жалбоподателката твърди, че административният акт е неправилен и незаконосъобразен и постановен при неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че в решението не са обсъдени здравословните ѝ проблеми и няма данни дали в страната ѝ по произход може да ѝ се осигури съответно лечение. Излага доводи, че въпреки наличието на 5 броя епикризи, административният орган твърди, че липсват официални медицински документи, които да удостоверяват инвалидност или реални функционални ограничения и поради тази причина не приема заявената принадлежност към уязвима група за достоверна. Счита, че оспореният административен акт е незаконосъобразен. Не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост. Излага доводи, че административният орган е нарушил нормите на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Твърди, че е несъстоятелно твърдението на административния орган, че след като работи в ресторант, тя не попада в категорията на лица с трайно намалена работоспособност. Счита, че административният орган не е обсъдил дали в страната ѝ по произход може да ѝ се осигури съответно лечение. В о.с.з. проведено на 27.01.2026г. жалбоподателката – лично и чрез адв. Л., моли решението за бъде отменено. Излага съображения, сходни с тези в жалбата.

В представени писмени бележки твърди, че е от кръга на „лица в уязвима група“ по смисъла на §1, т.17 ДР на ЗУБ предвид здравословните ѝ проблеми. Твърди, че би имала достъп до здравна помощ в големите градове, в частни болници, но не и в селските райони. Освен ампутация на пръстите, има проблеми и с бърбреците и жлъчката.

Ответникът по жалбата – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет я оспорва и моли съда да я отхвърли.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба, подадена на 13.06.2023 г. от жалбоподателката за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорващата е [дата на раждане] в [населено място], М., гражданка на М., етническа принадлежност: амазиг, вероизповедание: мюсюлманка, семейно положение: разведена, ЛНЧ [ЕГН]. Първоначалните ѝ лични данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

С решение № 15245/23.10.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет е отказано на чужденката да ѝ бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е връчено лично на 30.10.2023 г. Административният акт е обжалван пред Административен съд - София град. С решение № 2757/25.04.2024 г. на АССГ, Първо отделение, 63 състав е отхвърлена жалбата на М. Н. Ф. срещу решение № 15245/23.10.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Решението на АССГ е обжалвано от чуждата гражданка пред Върховен административен съд. Върховният административен съд е счел решението на АССГ за валидно и допустимо, но частично неправилно и е постановил, че следва да отмени решението на АССГ в частта, в която е отхвърлена жалбата на чуждата гражданка за предоставяне на хуманитарен статут.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателката твърди, че е разведена и има едно момче на двадесет и четири години и едно момиче на шестнадесет години, които живеят в М.. Чуждата гражданка допълва, че в страната си по произход има лична карта, но не може да я предостави, тъй като нейният баща е възрастен и няма да може да ѝ я изпрати. По време на второто интервю молителката пояснява, че е напуснала М. за първи път през май месец 2023 г. сама със самолет за Турция. Уточнява, че там е останала една седмица. Добавя, че нейната крайна цел е била Турция, където е искала да работи. Разказва, че се е запознала с някакви хора от сирийски и марокански произход, които я убедили, че ситуацията в България е по-добра относно работата и така тя се решила да замине за Република България. Посочва, че през горещото лято на 2023 г. влиза нелегално с помощта на трафикант на територията на Република България. Заявява, че не се е предала сама на властите, а от глад и от умора е загубила съзнание и групата вероятно я е изоставила. Добавя, че по време на преминаването през гората е останала без обувки и е наранила крака си и е имала възпаление на пръстите. М. Н. Ф. допълва, че е била два месеца в болница „Пирогов“, където е лекувана, тъй като е получила гангрена на пръстите на десния крак вследствие на възпаление, което е получила при опита си да премине нелегално в Република България.

Мароканската гражданка разказва, че се е наложило да я оперират и да ѝ отстранят пръстите на крака, за да бъде спряно развитието и да могат лекарите да спасят крака ѝ. В протокол с рег. № УП 4907/06.08.2025 г. уточнява, че ходи сама, без патерици, но е уморително. Добавя още, че работи в марокански ресторант в [населено място] като помощник на студена кухня. Посочва, че възнаграждението е задоволително, сама живее на външен адрес и работи шест дни в седмицата

от 11:00 ч. до 21.30ч. Чуждата гражданка заявява, че родителите ѝ, две сестри, които са семейни, децата ѝ и бившият ѝ съпруг живеят в М., а има една сестра във Франция и един брат в Обединени арабски емирства. Молителката споделя, че е била омъжена до 2019 г. и е заживяла при своите родители след развода, но къщата е била малка и се е наложило тя да се справя сама и да разчита само на себе си, тъй като родителите ѝ взимали малки пенсии и тя е напуснала М. за да се справи сама финансово. Посочва, че е учила до 6 клас и че е работила като фризьорка.

Чуждата гражданка мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от битов характер и икономически причини. Разказва, че е напуснала М., защото имала постоянни скандали заради децата си. Втората причина, която я е накарала да напусне страната си по произход е, че е искала да си намери добра работа, от която да изкарва пари и да помага на себе си. Допълва, че синът ѝ е на 24 години и е финансово независим, а дъщеря ѝ разчита на помощ от баща си и от дядо си. Молителката отправя благодарност към нейния бог, защото имала работа и се справяла сама, както и че докторите много ѝ помогнали. В края на интервюто споменава, че не иска да се върне в М., тъй като е била инвалид по нейни думи и болестта ѝ търпи развитие. Добавя, че тук работи и няма други оплаквания както и че не притежава други медицински документи, които да представи относно нейното здравословно състояние. М. Н. Ф. заявява, че иска да ѝ бъде помогнато и да получи статут в Република България.

В хода на интервюто с УП 4907/06.08.2025 г. молителката заявява, че не е имала никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в М.. Посочва, че не е била задържана и арестувана. Твърди, че не е била член на политическа партия или организация. Пояснява, че не е имала проблеми с официалните власти в М..

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирала наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Административният орган е счел, че действителният мотив за напускане на М. е стремежът към намиране на работа и по-висок стандарт на живот.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че тя не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унищително отнасяне или наказание. Прието е още, че спрямо нея не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата ѝ по произход.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на

тези доказателства защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателката преследване. Твърденията на оспорващата пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо нея конкретно преследване от страна на официалните власти в родината и, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения, обосновани единствено на желанието и да живее по добре, да си намери добра работа от която да изкарва пари и да помага на себе си, не са достатъчни, за да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 8, ал.1 ЗУБ, съобразно признаците по чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателката търси закрила именно поради осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от приложената по преписката справка с вх. № МД-02-415 от 30.07.2025г., както и новопредставената такава с вх. № МД-02-10 от 14.01.2026г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и

чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

От представената справка № МД-02-415 от 30.07.2025г. се установява, че конституцията на М. гарантира на всички граждани да „практикуват своите религиозни дела”. Официална религия в страната е ислямът в сунитския му вариант. Тази религия се ползва с особени привилегии.

От справка № МД-02-10 от 14.01.2026г. се установява, че М. има двойна здравна система, която се различава значително по качество и бързина на обслужване: Частен и Държавен сектор. В справката е изложено, че за граждани, завръщащи се в М. след операция в чужбина, местната система е напълно способна да осигури адекватно последващо лечение. При ампутация на пръсти на краката, рехабилитацията на баланса е от решаващо значение. Центрове по физиотерапия са широко достъпни в градските райони. Управлението на инфекции (гнойни процеси) на долните крайници е стандартна медицинска практика в М.. Аптеките са добре заредени и модерните антибиотици са широко достъпни.

Представените справки от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ потвърждават извода на адм. орган, че насилието в М. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в М., сама по себе си, не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Няма данни за опасност, която да е достигнала до степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителята да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата и по произход тя би била изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От цитираните справки не може да се направи обоснован извод, че М. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Въпреки трудната икономическа обстановка, в която се намира М., може да се направи обоснован извод, че ситуацията свързана със сигурността там значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за нея.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателята би била изправена пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото тя не е заявила член на семейството и да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните мотиви на молителята да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС, че "колкото по-способен

евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността и в М..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Ф., гражданка на М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , срещу решение № 5021 от 08.10.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което е отказано предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.